

A dubai herceg fia*

KÖTTER TAMÁS

*...gazdag csávó poharában voltam olcsó szesz
és a legrosszabb szitukban mondtam, hogy pont jó lesz..”*
(Akkezdet Phiai, Kiskece)

- ...és valahol a belvárosban bérelj egy kis lakás, mert...
- Hol? – vágok közbe türelmetlenül.
- A Liszt Ferenc tér közelében – feleli gondolkodás nélkül Emmanuel.
- Aha...
- Legalább nem kell költened taxira, ha a belvárosban maradsz – magyarázza.
- Mindketten nevetünk.
- Értem.
- De a lakást nehogy felújítsd! – figyelmeztet. – Elég, ha kifesteted, és veszel bele néhány bútort a Goából vagy valami hasonló helyről, meg gyertyát, füstölőt, szobrot. Ennyi elég is lesz. Végül is utazó vagy, nem?
- De – hagyom rá, és már most szédülök a rengeteg tennivalótól, ami Budapesten rám vár.
- Azért néha említsd meg, hogy van egy házad Budán. Mondjuk a tizenkettedik kerületben.
- Igen? – kérdem.
- Igen. – Elmosolyodik. – Csak éppen felújítják.
- Rendben – mondom kissé bizonytalanul.
- Kocsid van? – szegezi nekem a kérdést rövid csend után, mialatt két farmershortos tinikurva vonult el előttünk.

– Nincs. Kéne?

Emmanuel fontoskodó képet vág, úgy tesz, mintha elgondolkozna, aztán megvárja, míg a pincér leteszi az italokat az asztalunkra. .

– Nem. Nem feltétlenül. – Iszik egy kortyot, mielőtt folytatná. – De azért a Facebookra tegyél ki pár képet.

– Márka?

– Nem is tudom... – Két húsz év körüli, dögös szőke megy el mellettünk. Mindkettőjüknek Louis Vuitton táskája van, ránézésre is eredeti, nem a szokásos thaiföldi hamisítvány. Csendben ülünk, és követjük őket a tekintetünkkel, amíg el nem tűnnek az Andrassy út sarkán. – ...talán Porsche – elmosolyodik, és bólint –, igen, az jó lesz.

– Típus?

Hátrádól a széken, nagyot nyújtózkodik. – 911-es. – De – felemeli a mutatóujját – kétezeröt utáni modell. –Természetesen nem a kerekklámpás – teszi hozzá, és közben elnyom egy ásitást.

– Más?

– Más? – kérdezi Emmanuel is.

– Úgy értem, mást is kitegyek a Facebookra?

– Képeket utazásokról. Igen, rengeteg utazásos kép kell. – Ezen elmereng egy pillanatig. – Utazz mindenfelé, azt szeretik a magyarok. Igen...– felnevet –, az utazást meg a Louis Vuitton táskát, azt szeretik.

Én is nevetek. – Egyébként majd vitorlázunk – folytatja, miután jól kinevettük magunkat.

– Neked van vitorlásod? – kérdezem hitetlenkedve.

– Nincs, de majd bérlünk. – Hanyagul int, mintegy elhessegetve magától ezt a kényelmetlennek tűnő kérdést. – Meg wellnesszezünk. – Bólint. – Azt is szeretik.

– Értem.

– Aztán itt vannak az éttermek meg a klubok – folytatja. – A Liszt Ferenc téren – körbemutat – meg a többi, a Déryné, a Baldasztí's, a Spoon Hajó, a Klassz, a Pomodoro, a Kantin – sorolja lelkesen – a Manna, a Mini, a T&G, a Csalogány 26. – Kortyol egyet az italából. – Meg a klubok a belvárosban és a Hajógyári-szigeten. Mindet meg fogom mutatni neked.

– Szuper, már alig várom – felelem mosolyogva.

Néhány percig csendben báméskodunk. Végül Emmanuel szólal meg újra.

– Szüleid?

– Csak az anyám él, az apám két éve meghalt. Anyám összejött egy pasással, most azzal él.

– Sajnálom – mondja, de nekem egyáltalán nem úgy tűnik. Unott képpel beszél, és közben egy kiscsajt bámul, aki túsarkúban és fekete leggingsben,

fehér *Sex & Dubai* feliratú topban, a kezében, a változatosság kedvéért, Louis Vuitton táskával előttünk vonaglik el.

– Áááá... mindegy, úgysem voltunk különösebben jóban – adom a jó fejet. – Anyám új pasasa meg rendes velem – idétlenül felnevetek –, minden hónapban küld pénzt.

– Csak nehogy hazamenj, mi? – Emmanuel hangosan felröhög a saját viccén. Mivel nem nevetek vele, sőt, meglehetősen komoran nézek magam elé, gyorsan abbahagyja a nevetést, ami leginkább nyerítésre hasonlított, és békülékeny hangon megkérdezi, hol élnek anyámék.

– Montrealban – a hangom még mindig sértődött.

A szüleim friss házasként még a hetvenes évek elején, a születésem előtt disszidáltak Magyarországról. Előbb Vancouverben telepedtek le, aztán apám, aki kitűnően beszélt franciául, Montrealban kapott állást, így az egész család odaköltözött.

– Az nem jó. – Megcsóválja a fejét. – Az nagyon nem jó. – Újabb fejcsóválás, aztán rám bámul.

– Miért? – értetlenkedem, és közben egyre dühösebb is vagyok rá, mert én szeretem Montrealt.

– Mert nem elég fancy hely – jelenti ki.

– Tényleg?

– Tényleg. – Megvárja, amíg két, szemmel láthatóan szilikonmellű, bár szerintem úgy huszonöt-nem idősebb lány leül mellém az egyik asztalhoz, csak azután folytatja. – Szerinted ki akarna egy hétvégére kiruccanni Montrealba? He? Hát ők biztosan nem – mondja a két csajt bámulva, akik a pincérel beszélgetnek valami buliról. – Mit szólnál Párizshoz? – fordul vissza hozzám, a válaszomat az előbbi kérdésére meg sem várva, amely úgyszólván az lenne, hogy „senki”.

– Párizs? – kérdezek vissza.

– Párizs – ismétli meg. – Párizs mindig nyerő – mondja, és nyerítve felnevet.

Azon a nyáron ismerkedem meg Emmanuellel, amikor anyám összejön az új pasasával, egy mérnökkel, én pedig Budapestre utazom, valami fesztiválra, ahová végül el sem megyek. Egy Felix Wu nevű kínai mutat be neki a Romkertben. Felixet még Párizsból ismerem, ahol klubokban lépett fel mint dj. Kevés sikerrel. Felixtől aztán megtudom, hogy már egy éve Budapesten él. Azt állítja magáról, hogy a Vogue divatfotósa, de ebben én mostanában egyre jobban kételkedem.

Daniel szerint – aki ugyancsak Párizsból jött, tűrhetően beszél magyarul, és szintén Felix mutatta be nekem, és van egy Kantin nevű étterme az Andrassy úton – , Felix így szed fel nőket. Amikor megpróbálok további

részleteket kiszedni Danielből, csak annyit mond, hogy Felixnek van egy nagyon drága fényképezőgépe meg egy csomó, ugyancsak drága kutyája hozzá, és a lakásában, ami az Andrásy úton van és ötször akkora, mint az én kis garzonom, berendezett magának egy fotóstúdiót. Ezenkívül mindenhol dupla whiskyt iszik, gyakran verekszik, van egy kínai harci kutyája, és annak ellenére, hogy Felix kínai, nem kicsi a farka, ráadásul a lakása a saját tulajdona. Ez utóbbi tény azt jelenti, hogy jó lesz Felixet komolyan venni.

Emmanuel a megismerkedésünk estéjén elmeséli, hogy benne van pár üzletben, kicsikben és nagyokban, néhányat közülük most fejezett be. Egyébként meg nagy örökségre vár. Hajnal felé a Romkertben, kicsit részegen, szomorkás hangon meg is jegyzi, hogy már csak egy embernek kell meghalnia Franciaországban, valahol vidéken, és hozzájut az örökségéhez, amely párizsi bérházakból, egy Loire-menti kastélyból és egy tengerparti villából áll a Riviérán.

Emmanuellel a Liszt Ferenc téren folytatott beszélgetésünket követően nyomban nekilátok, hogy rendbe tegyem az életemet Budapesten. Kibérek egy garzonlakást a Király utcában, kifestetem, és veszek bele néhány gyertyatartót, mécsest, füstölőt, szobrot meg egy elefántfejekkel díszített komódot egy indiai boltban, amely éppen tönkrement, így a készletét potom pénzért kiárúsítják.

A Facebook-oldalamra háromnaponta kiteszek néhány képet Londonról, Párizsról, Rómáról, Velencéről, Barcelonáról és New Yorkról. Mindegyik alá odaírok valamit: „Éppen itt vagyok!”, „Üdvözet Londonból, esik, de azért szuper a hely!”, „Örült római vakáció!”, „Ki jön velem gondolázni?“, meg ilyesmit.

Végül Emmanuelen és Felixen keresztül elterjesztem a városban, hogy hét, de legfeljebb nyolcmillió euróért eladó ingatlant keresek a belvárosban, és készpénzzel fizetek.

Innentől kezdve minden ingatlanügynök és ingatlanfejlesztő velem akar reggelizni, ebédelni vagy vacsorázni valamelyik étteremben, a Liszt Ferenc téren vagy más menő helyen. A számlát természetesen ők fizetik.

A tárgyalásokra aztán vagy nem megyek el, vagy úgy alakítom őket, hogy még véletlenül se tudjunk megegyezni. Bár az ingatlant sohasem veszem meg, azt elérem, hogy innentől kezdve a nevem, mint potenciális befektetőé forogjon a városban. Egyre több az ismerősöm és egyre több komment érkezik a Facebook-oldalamra szorgalmasan felrakott képekhez, köztük egy 911-es fotójához, amelyet az Andrásy úton készített rólam meg egy parkoló Porschéről Emmanuel.

Két hónap sem telik el, már minden menő klubba van VIP-belépőm, és ismerem az összes pincért meg portást, legalábbis ott, ahol érdemes.

Három hónapja vagyok Budapesten, de már lefeküdtem két dubajossal, egy ex-playmate-tel és számtalan egyetemista lánnyal meg kiscsajjal, akiket a belvárosban vagy a Hajógyári-szigeten klubokban szedtem fel. Mivel a francia mellett, hála a szüleimnek, magyarul is folyékonyan – bár a nők szerint szexis akcentussal – beszélek, az ismerkedés nem okoz gondot.

A lányokat először elviszem vacsorázni, aztán valamelyik klubba, aztán gyorsan megígérem nekik, hogy együtt elutazunk Párizsba, Londonba, Barcelonába, Rómába, Velencébe vagy New Yorkba. Sajnos egyik útból sem lesz semmi, így aztán, bár néhány hétig vagy akár hónapig is sikerül hitegetnem őket, végül sorra elhagynak, de nem bánom, mert a következő hétvégén általában már meg is ismerkedem a következővel.

Esténként, ha éppen van pénzem vagy valaki meghív (ez a gyakoribb eset), a Liszt Ferenc téren, a Dérynében, a Baldaszi'sban, a Spoon Hajón, a Klasszban, a Pomodoróban, a Cantine-ban, a Mannában, a Miniben, a T&G-ben, a Csalogány 26-ban vacsorázom, utána Emmanuellel meg a többiekkel elmegyünk valamelyik belvárosi klubba vagy a Hajógyári-szigetre.

Általában a hónap közepére elfogy a pénzem, annak ellenére, hogy majdnem minden este más fizeti a vacsorámat meg a klubok VIP-szobáiban az italt. Ilyenkor bezárokódom a lakásomba, konzerveken, pizzán meg mindenféle olcsó rendelt kaján élek, és közben mindenkinek azt mondom, hogy külföldre utaztam, Párizsba, Londonba, Barcelonába, Rómába, Velencébe vagy New Yorkba, üzleti útra. Soha, senki sem vonja kétségbe a szavaimat.

Amikor a következő hónap elején megjön a pénzem Kanadából, újra előbújok a rejtekhelyemről, és aznap este már lelkesen mesélek a legújabb tőzsdei meg ingatlan-befektetéseimről.

Tizenegy óra. A Kantinban üldögélek Daniellel, Felixszel, egy Pierre nevű franciával – legalábbis nekem úgy rémlik, ez a neve – meg egy Pussy nevű ex-playmate-tel, aki mostanában dj-skedik.

Pierre két napja érkezett Párizsból, és csak annyit tudok róla, hogy a Danone-nál fog dolgozni. Pierre vékony testalkatú, barna bőrű, úgy harmincnak nézem. Sűrű, zselétől csillogó, fekete haját félhosszúra hagyja és hátrafésülve hordja. Dél-francia típus. Úgy nézem, nincs sok pénze, ezért aztán nem is nagyon haverkodom vele.

A vacsorával már végeztünk, de ahhoz még korán van, hogy továbbmenjünk valamelyik klubba.

Emmanuel, aki úgy néz ki, mint aki mindjárt kidől, egy üveg borral gubbaszt a sarokban, és engem bámul, ahogy a Pussy mellei közötti részbe fúrom a tekintetemet.

Pussy farmer miniszoknyát, flitteres, majdnem köldökig hasított topot

és aranszínű magas sarkú szandált visel. Az ajka erősen fel van töltve, ezért néha selypítve beszél, ennek ellenére erős bennem a vágy, hogy megdugjam.

– Hááát – vihog egy sort – fiúkák... de jó... ez annyira... szuper – mondja Pussy valami hülyeségre, amit Felix félig angolul, félig magyarul kérdez tőle.

Mindannyian hallgatunk.

– Nos – töröm meg a csendet, ami már valószínűtlenül sokáig tart –, akkor szeretsz utazni, ugye? – fordulok oda Pussyhoz, mert arra gondolok, hogy meghívom egy hétvégre Párizsba, Londonba, Barcelonába, Rómába, Velencébe, esetleg New Yorkba, legalábbis megígérem neki.

– Imádok utazni – feleli. – Imádom Las Vegast. – Ostoba vigyor jelenik meg az arcán, még jobban eltorzítva feltöltött száját, amely már-már kacacsőrszerűnek hat.

– Nagyszerű, nagyszerű – dörmögöm magam elé, és a pult mögötti tükörben látom, ahogy közben hülye képpel még bólogatok is hozzá.

Las Vegas váratlanul ér, mivel nem szerepelt a terveimben. Jeges dermedtség vesz rajtam erőt, s habár semmibe se kerülne felajánlani Pussynak, hogy elviszem Las Vegasba, egy láthatatlan erő ettől most mégis visszatart.

– Mondtam már, hogy ingatlanban utazom? – kérdezem Pussyt hirtelen ötlettől vezérelve, miután újabb perc telik el csendben.

– Ingatlanban? – kérdez vissza Pussy, aztán nyitott szájjal rám bámul.

– Méghozzá a belvárosban – mondom, és elégedetten hátradőlök.

– Ügynök vagy?

– Nem, nem vagyok ügynök – sziszegem, aztán erőt veszek magamon, és most már nyugodt hangon megismétlem: – Nem vagyok ügynök.

– Nem – szólal meg Daniel –, Jeff nem ügynök. – Aztán ezt franciául is elismétli, mire Felix és Pierre is hangosan felnevet.

– Hét... – kezdem, de Daniel azonnal közberikkant – legfeljebb nyolcmillió euróért keres ingatlant a belvárosban –, mire én gyilkos pillantást vetek rá, de azért igyekszem megőrizni a hidegvéremet.

– Aha – nyugtázza üveges tekintettel Pussy. Világosan látszik, hogy az előbbi információk semmilyen hatással nincsenek rá, ami egyszerre bosszant és kétségbe ejt. – És találsz? – kérdezi unott hangon.

– Egyelőre nem – mormogom magam elé, kerülve a többiek pillantását, és közben arra gondolok, hogy a múlt héten, a Klasszban milyen simán ment minden azzal az egyetemista lánnyal, akit még az Ötkertben szedtem fel. Szandrának hívták, egész este mosolygott, és egyáltalán nem tett fel kérdéseket. Még akkor is bólogatott, amikor a biogáz-részvényekről meg a családomról meséltem neki.

Hosszú csend következik, azt hiszem, az eddigi leghosszabb.

– A barátotok jól van? – kérdezi váratlanul Pussy, és óriási műkörmével Pierre felé bök. Én kelletlenül a francia felé fordulok, aki üveges tekintettel mered Pussy melleire, egészen pontosan azt a rést nézi, amelyet én is egyfolytában bámulok, amióta leültem az asztalhoz.

– Bien¹ – feleli Daniel. – Du calme!² – Felnevet. Mind a négyen vele nevetünk, még Pussy is, pedig látszik rajta, hogy egy szót sem ért az egészből.

Koccintunk, iszunk, aztán Pierre valamit Daniel fülébe súg, mire Danielből harsány nevetés tör ki. Aztán Daniel hajol oda Felixhez, ő is súg neki valamit, mire Felix is vigyorogni kezd. Nincs időm megkérdezni, hogy min nevetnek, mert Daniel közli Pussyval, hogy Pierre, aki egyébként az est folyamán alig szólt pár szót, azt is franciául, tehetségesnek tarja őt, és szívesen meghívná az egyik klubjába fellépni.

– Tényleg? – ámuldozik Pussy, és közben megigazítja a melleit. – Éssz hol láttatok engem, fiúkák?

– Itt, ott – vágja rá Daniel gondolkodás nélkül.

– Tényleg jó vagy – teszem hozzá reflexszerűen, és közben vadul jár az agyam, hogy miféle klubokról zagyvál összevissza Daniel.

– Aha... ez... szuper – feleli erre Pussy, különösebb meggyőződés nélkül.

– St. Tropez, Monaco, Canne – sorolja Daniel.

– St. Tropez, Monaco, Canne – ismétli a váratlanul megélenkülő Pierre, ráadásul hülyén vigyorog is hozzá.

– Hűha – mondom rikkantva, de csak hogy én is mondjak valamit.

– Felix meg csinálhatna rólad néhány képet a Vogue-nak – folytatja Daniel.

– Vogue – ismétli Felix.

Mindannyian nevetünk, kivéve Pussyt, aki láthatóan elgondolkodik ezen a Vogue-dolgon.

Hallgatunk megint. Végül én töröm meg a csendet, odafordulok Pussyhoz.

– Párizsban élek, illetve... a szüleim ott élnek, mondtam már? – nyögöm ki nagy nehezen, aztán tanácstalanul magam elé meredek, mint aki maga is megdöbben attól, hogy ilyeneket beszél.

– Óöö... igen – feleli. – Illetve azt hiszem. – Vihorászik. – Vagy nem? – kérdezi bizonytalanul.

– Nemesi család vagyunk és... – elharapom a szót. – A nővérem is...– megint elakadok, majd újra próbálkozom: – A bátyám fontos pozícióban van... egy légitársaságnál vezető... – idétlenül és idegesen felnevetek –, úgy értem, hogy nem repülő-t vezet, hanem tagja az igazgató tanácsnak – ami

az első szótól az utolsóig hazugság, akkor találok ki az egészet.

Újabb hallgatás következik, amit ezúttal Daniel tör meg: – Akkor ezt megünnepeljük! – mondja erőltetett vidámsággal a hangjában.

– Mit is? – kérdem óvatosan.

– Dj Pussyt – feleli, aztán felnevet. – St. Tropez, Monaco, Canne új sztárját.

– Pussyra! – kiáltja Daniel.

– Pussyra! – kiáltjuk valamennyien, még én is, pedig egyáltalán nem örülök a dolgok alakulásának. Felállunk, koccintunk.

– Nos – dörzsöli össze a kezét Daniel –, akkor folytassuk ezt a lakásomon. – Körbenéz. – Van pár üveg Mumm pezsgőm – mondja, és sokatmondóan Pussyra néz. A lány tompa tekintettel bámul vissza rá, ezt Daniel belegyezésnek veszi, feláll, és közli velünk, hogy most azonnal hív egy taxit.

Én meg arra gondolok, hogy felajánlom, hogy Daniel lakása helyett a budai házamban folytassuk inkább az estét. Már majdnem meg is szólalok, amikor eszembe jut, hogy a házamat felújítják. Úgyhogy hallgatok.

Felix kimegy a vécere, mi Pussyval és Pierrel ücsörgünk tovább, és várjuk, hogy Daniel szóljon, ha megjön a taxi. Pierre mosolyog, Pussy hol minket bámul félig nyitott szájjal, hol meg a telefonjával játszik. Valami francia szám szól az étteremben, de nem figyelek rá, nem érdekel. Végül, úgy egy vagy két perc után, bár nekem sokkal hosszabb időnek tűnik, nem bírok magammal, és megkérdem Pussyt: – Tudod te, hogy ki ez a srác? – és közben óvatosan Pierre pillantok.

– Igen. – Vihorászik, aztán nagyon komoly arccal, mintha egy fontos tényt közölné, ezt mondja: – A dubai herceg fia.

Pierre is felélénkül. Nevet. – Dubai – mondja ő is, ami most úgy hangzik a szájából, mint egy varázsszó, aztán megint nevet.

– Dubai – suttogom magam elé kábán.

Csöndben ülünk tovább. Pussy a telefonjával játszik, Pierre Pussyt bámulja, én meg egy karcólást az asztallapon.

Előbb Felix jön vissza, aztán Daniel szól be az ajtóból, hogy itt a taxi. Kimegyünk az étterem elé. Daniel éppen szállna be a kocsiba, amikor megkérdem tőle: – Én is mehetek?

Daniel előbb rám néz, aztán a taxira, amelyben már bent ül Pierre, Felix és Pussy a hátsó ülésen, végül elmosolyodik. – Akkor már egy kicsit sokan lennének – megpaskolja a vállamat, és beszáll.

Megvárom, amíg a taxi hátsó lámpái beleolvadnak a forgalom sárga kígyójába, aztán, ahogy egy partilimuzin, amiből már messziről árad a zene, és a tetőablakán egy fiatal lány hajol ki, kezében pezsgősüveggel, elhúz előttem, csak azután megyek vissza az étterembe.

- Mondtad neki, hogy Porschéd van? – kérdezi Emmanuel rekedt hangon, összeszűkülte szemmel, amit én az üveg bornak tudok be.
- Mondtam – felelem.
- Biztos vagy benne? – kérdezi. – Gondolj egy kicsit utána!
- Asszem... – egy pillanatra elgondolkodom, mert most már azt is el tudom képzelni, sőt nagyon is valószínűnek tartom, hogy nem mondtam – de ki emlékszik már erre – nyögöm ki végül.
- Most igen, vagy nem? – kötekedik Emmanuel.
- Igen. – Szünet. – Szerintem.
- Itt mindig mondani kell, ez alapszabály! Ebben a városban ez a szabály. Érted?
- Értem hát – *te hülye állat*, teszem hozzá magamban.
- Ha nincs, akkor is azt kell mondani. Itt mindig azt kell mondani minden csajnak! Nem tudtad, mi? – erősködik Emmanuel.
- De tudom – jelentem ki dacosan. – Haver, ezt vágom a kezdetektől – könnyednek szánt hangon beszélek, de érzem, hogy milyen erőltetett minden, amit mondok.
- Mióta is vagy a városban? – kötekedik tovább Emmanuel.
- Egy éve – elbizonytalanodom –, vagy talán kettő? Nem számolom.
- És még mindig nem tudod! – nevet fel.
- Mondom, hogy tudom – mormogom magam elé.

Jegyzetek

* Részlet a szerző megjelenés előtt álló, *Rablóhalak* című novelláskötetéből.

¹ Jól. (francia)

² Nyugji! (francia)

